

•
Serijal
39 TRAGOVA

•

LAVIRINT OD KOSTIJU, Rik Riordan
JEDNA POGREŠNA NOTA, Gordon Korman
KRADLJIVAC MAČA, Piter Lerandžis
S ONE STRANE GROBA, Džud Votson
CRNI KRUG, Patrik Karman
TRKA BEZ PRESTANKA, Džud Votson
ZMIJSKO GNEZDO, Piter Lerandžis
CAREVA ŠIFRA, Gordon Korman
UPOZORENJE NA OLUJU, Linda Su Park
IZAZOV, Margaret Piterson Hediks

•

39 TRAGOVA

TREĆA KNJIGA

KRADLJIVAC MAČA

PITER LERANDŽIS

Prevela

Branislava Radević-Stojiljković

■ Laguna ■

Naslov originala

Peter Lerangis

THE SWORD THIEF

Copyright © 2009 by Scholastic Inc.

Translation copyright © 2017 za srpsko izdanje, LAGUNA

Kupovinom knjige sa FSC oznakom pomažete razvoj projekta odgovornog korišćenja šumskih resursa širom sveta.

NC-COC-016937, NC-CW-016937, FSC-C007782

© 1996 Forest Stewardship Council A.C.

Tini, Niku i Džou zauvek

P. L.

PRVO POGLAVLJE

Gotovi su.

Ejmi Kahil je gledala ofucanu crnu torbu kako se trucka i izvrće na aerodromskoj pokretnoj traci za prtljag. Iznad pokretne trake bio je znak na kom je na pet jezika pisalo: HVALA ŠTO STE POSETILI VENECIJU: PRTLJAG ĆE BITI NASUMIČNO PREGLEDAN.

„E sjajno!“, reče Ejmi. „Koliko je to nasumično stvarno 'nasumično'?“

„Jesam li ti rekao da nindža uvek mora da drži svoje mačeve pri ruci?!“, prošaputa njen brat Den, koji ima manjak mozga otkad Ejmi zna za sebe.

„Izvini, Džeki Čene, ali ručni prtljag *uvek* snimaju rendgenom“, odvrati Ejmi takođe šapatom. „Postoje

ekstra-specijalna pravila za samurajske mačeve u *ranci-ma*. Čak i kad pripadaju mršavim jedanaestogodišnjacima u zabludi da su nindže.“

„Šta fali izgovoru: 'Trebaju nam da sečemo teletinu s parmezanom'?“, reče Den. „To bi sasvim lepo upalilo. Italijani imaju razumevanja kad je hrana u pitanju.“

„A shvataš li ti šta znači pet do dvadeset godina bez mogućnosti uslovnog otpusta?“

Den sleže ramenima. Podigao je nosiljku za kućne ljubimce s rešetkastim stranama, odakle ga je podozrivo posmatrao egipatski mau nezadovoljnog izgleda. „Baj-baj, Saladine“, zapevušio je u rešetku. „Ne zaboravi: kad stignemo u Tokio... svake večeri suši od brancina!“

„Mrrrp?“, ogłosi se Saladin iz nosiljke kad ju je Den pažljivo spustio na pokretnu traku.

„Mmmmmm, hmmmm, oooo... aaaaaaaaah!“, odnekud iza njih doprlo je zavijanje kao da nekoga dave. Dok su se svi oko njih okretali s uznemirenim izrazom lica, Ejmi i Den su znali da to njihova dadilja Neli Gomez igra i peva uz melodiju sa svog ajpoda. Nimalo je nije bilo briga što zvuči kao umirući merkat, što je bila jedna od brojnih sjajnih osobina Neli Gomez.

Ejmi je posmatrala kako nosiljka iščezava kroz otvor za prtljag. Ako služba obezbeđenja zaista pregleda torbu, biće uzbune. Biće vike italijanskih policajaca. Neli, Den i ona moraće da beže.

Ne bi se moglo reći da na to nisu navikli. U poslednje vreme mnogo su bežali. Počelo je onoga dana kad su

---

prihvatili izazov iz testamenta svoje bake Grejs. Zbog toga su morali da idu u njenu veliku porodičnu kuću u Masačusetsu – a odmah potom kuća se zapalila. Od tada, zamalo su poginuli prilikom urušavanja zgrade u Filadelfiji, napali su ih monasi u Austriji i jurili su ih čamci kroz kanale Venecije. Bili su meta prljavih podvala rođaka iz svih grana porodice Kahil.

Pritom, malo-malo – otprilike svake tri sekunde – pitala se zašto uopšte to rade. Den i ona su se mogli opredeliti da dobiju po milion dolara, kao što su učinili mnogi članovi porodice Kahil. Ali Grejs je ponudila i drugi izbor: trku za trideset i devet tragova što vode do tajne koja je skrivena već stolicima, do najvećeg izvora moći poznatog u svetu.

Dotad su Ejmi i Den živeli prilično običan, dosadan život. Pošto su im pre sedam godina poginuli roditelji, primila ih je mrzovoljna baba-tetka Beatris – a jedino što je dobro uradila bilo je što je zaposlila Neli. Sad, međutim, znaju da su deo nečeg većeg, ogromne porodice koja obuhvata pretke kao što su Ben Frenklin i Wolfgang Amadeus Mocart. Izgleda da su svi svetski velikani i geniji bili Kahilovi. To je stvarno zapanjujuće.

„Hej, Ejmi, jesi li ikad poževela da se, na primer, popneš na pokretnu traku za prtljag pa da vidiš šta će se desiti? Kao: 'Ćao, ne obraćajte pažnju na mene, samo se smucam s prtljagom?'“

A tu je i Den.

„Hajde!“ Ejmi je uhvatila brata za ruku i uputila se prema kapiji za odlaske. Neli im je bila odmah za petama, jednom rukom upravljajući kružnim tasterom ajpada, a drugom podešavajući pirsing u nosu.

Ejmi pogleda na aerodromski časovnik. 2.13. Poletanje je po redu vožnje u 2.37. Ovo je međunarodni let. Na aerodrom treba stići *dva sata*, a ne dvadeset četiri minuta pre poletanja. „Nećemo uspjeti!“, reče Ejmi.

Sad su trčali ka kapiji broj četiri, zaobilazeći u trku druge putnike. „Valjda nisu našli Rufusa i Rema, a?“, doviknu joj Den.

„Ko su Rufus i Rem?“, upita Ejmi.

„Mačevi!“, odvrati on. „Dao sam im imena po osnivačima Italije.“

„To su Romul i Rem“, prosikta Ejmi. „I osnovali su Rim. I da više nisi pomenuo tu reč!“

„Rim?“

„Ne nego *m-a-č*.“ Ejmi spusti glas do šapata kad su stali u veoma dug red za bezbednosni pregled. „Hoćeš da ideš u *z-a-t-v-o-r*?“

„U-u-p-s.“

„O-o-o-o...“, tulila je nemuzikalna Neli uz neku neprepoznatljivu pank melodiju.

Činilo se da će čekanje u redu za kontrolni punkt trajati bar trideset dva sata. Za Ejmi je u svemu tome uvek bilo najgore što mora da skine svoju ogrlicu od žada da bi prošla kroz rendgensku kontrolu. Mrzela je što se odvajaju od ogrlice, pa makar i za minut. Kad su

---

prošli kontrolu, na satu je pisalo 2.31. Pojurili su dugim hodnikom ka kapiji.

„Molimo sve preostale putnike za *Japan erlajns*, let osam-nula-sedam za Tokio, da se ukrcaju kroz kapiju četiri“, začu se preko razglasnog sistema na engleskom s veoma jakim stranim naglaskom. „Pripremite kartu i... *arrrrrivederci!*“

Stali su na kraj reda, iza nekog malog deteta koje je šmrkvalo, pa se okrenulo i kinulo na Neli. „Uf. A maniri?“, reče ona brišući ruku rukavom.

„Je l' neko video moju kartu?“, upita Den pretražujući džepove.

„Pogledaj u knjizi“, reče mu Ejmi i pokaza na knjigu u papirnom povezu gurnutu u zadnji džep Denovih pantalona. On izvadi brošuru savijenih uglova, pod naslovom *Klasične komedije svih vremena*, koju je našao na zadnjem sedištu taksija na putu do aerodroma. Karta je bila umetnuta da obeleži stranu 93. „*Taj ludi, ludi, ludi, ludi svet*“, reče Den.

„Ovo ti je najpametnija opaska danas“, kaza Ejmi.

„To je naziv filma“, odvrati njen brat. „Čitam o njemu. Zaplet je neverovatan...“

„Sledeći, molim – dobro došli!“, procvrkutala je živahna plavokosa stjuardesa *Japan erlajnsa*, čije su slušalice s mikrofonom poskakivale svaki put kad klimne glavom. Nosila je bedž sa imenom, na kom je pisalo I. RINALDI.

Neli je pružila svoju kartu i ušla u tunel sa zidovima poput harmonike, koji je vodio u avion. „Ovaj, društvo, ovo i nije tako teško“, dobacila im je preko ramena.

Den je pružio svoju kartu. „Stvarno smešan film. Kao ono – neki stari komičari tragaju za blagom...“

„Izvinite, malo je udaren“, reče Ejmi stjuardesi pružajući joj kartu i gurajući brata napred u tunel.

Ali gđa Rinaldi se isprečila pred njima i preprečila im put. „*Un momento?*“, reče trudeći se da zadrži na licu osmeh dok je slušala nešto preko slušalica. „*Si... ah, si, si, si... buono*“, izgovorila je u mikrofون.

A onda, klimnuvši glavom Denu i Ejmi, reče: „Pođite sa mnom, molim.“

Dok su išli za njom ka uglu prostorije, Ejmi je pokušala da obuzda drhtanje. Mačevi. Našli su mačeve.

Den ju je gledao s izrazom nevinašceta. Ponekad je dovoljno da ga samo pogleda pa da tačno zna šta misli.

Možda treba da bežimo, govornice su njegove oči.

Uh, a kuda?, bezglasno mu je uzvratila.

Ja ću upotrebiti nindža kontrolu uma i postaću nevidljiv, razmišljao je on.

Za to prvo moraš imati um, odvratila mu je telepatski i iscerila se.

Neli je izvirila iz ulaza u tunel. „Šta se dešava?“, upita.

„Samo rutinska provera“, reče joj gđa Rinaldi pa se okrete ka Ejmi i Denu. „Kontrolor mi kaže da je ovo redovna nasumična kontrola. Molim vas sačekajte ovde kraj zida.“

Žurno se udaljila, s karte u ruci, i nestala iza ugla.

A druga stjuardesa je, iz tunela, pozvala Neli. „Molim vas, zauzmite svoje mesto. Ne brinite, avion neće poleteti bez svih putnika.“

„Mrzim aerodrome.“ Neli je zakolotala očima i okrenula se nazad prema avionu. „Vidimo se unutra. Uzeću vam kesicu kikirikija.“

Kad je Neli iščezla, Ejmi prošišta bratu: „Znala sam – pregledali su nam torbu. Sad će nas zatvoriti i zvaće tetku Beatris, i ovo će biti poslednji put da vidimo Neli...“

„Prekini. Nemoj da si tako sumorna“, reče Den. „Reći ćemo da je neko drugi stavio ma... znaš već šta u našu torbu. Da ih nikad u životu nismo videli. Mi smo deca. Deci uvek veruju. A osim toga, možda *i nisu* pretražili naše torbe. Možda samo hoće da još jednom pogledaju tvoj pasoš, da provere može li se nekom tako ružnom dozvoliti da se ukrca u avion...“

Ejmi ga munu laktom u rebra.

„Poslednji poziv za ukrcavanje, let osam-nula-sedam za Tokio, kapija četiri!“, odjeknulo je s razglasa.

Treća stjuardesa je stavljala traku da zatvori ulaz u tunel.

Ejmi se usplahirila. Neće zauvek zadržavati avion. „Moramo naći onu stjuardesu – Rinaldijevu“, reče. „Hajde!“

Zgrabila je brata za ruku pa zađoše iza ugla i potrčaše.

Tras! Naleteli su pravo na jedan par koji je jurio prema kapiji. Ejmi je odletela i od udarca izgubila vazduh. Udarila je u Dena, koji je zamalo pao na pod. „Šta je dođ...?“; izletelo mu je.

Dvoje neznanaca su bili zakopčani u dugačke crne kišne mantile, s reverima podignutim tako da im zaklanjaju lica. Jedno od njih je bilo u skupocenim crnim kožnim cipelama, a drugo u patikama ukrašenim draguljima. Projurili su pored Dena i Ejmi, mašući kartama, a jedno od njih je viknulo: „Prolaz, molim!“

Ejmi je prepoznala taj glas. Zgrabila je Dena i brzo se okrenula. Ono dvoje su sklanjali traku na ulazu. „Čekaj!“, viknula je Ejmi.

Nešto je viknuo i službenik avio-kompanije trčeći ka pridošlicama. Ovo dvoje učtivo stadoše i pružiše karte. Službenik ih je brzo pregledao, klimnuo glavom i sklonio prepreku. „Prijatan let, Ejmi i Dene“, reče.

Dvoje putnika uđoše u tunel i okretoše se. Spustili su okovratnike mantila i iscerili se.

Ejmi zastade dah kad je ugledala njihove rođake, njihove najveće suparnike u potrazi za trideset devet tragova, par čiju su zlobu prevazilazili samo njihovo bogatstvo i lukavstvo.

„*Sajonara*, naivčine!“, doviknuše im Ijan i Natali Kabra.

DRUGO POGLAVLJE

„Zaustavite ih!“ Den i Ejmi potrčase prema tunelu, vičući iz sveg glasa.

Pred njih hitro istupi aerodromski službenik. „Karte, *per favore**“, zatražio je s izrazom zbunjenosti i razdraženosti u isto vreme.

Ejmi je bespomoćno gledala kako Ijan i Natali nestaju u dugoj senci tunela.

Čuli su tupi udarac zatvaranja vrata aviona.

„To su... To su Kabre!“, izusti Den. „Zle Kabre. *Famoso evilo Kabritos!* Drže našu dadilju kao taoca!“

Dok se gomila radoznalih posmatrača polako okupljala, službenik je ponovio: „Nemate karte?“

---

* Ital.: molim. (Prim. prev.)

Gledao je pravo u Ejmi. Den joj je dobacio uspaničen pogled: *Ti si starija, učini nešto!*

Misli su sevale u Ejminom mozgu kao izlomljeni laserski lajt-šou. Otkud Kabre ovde? Den i ona su ih ostavili onesveščene u onoj odaji punoj dima u Veneciji. Ko ih je spasao? Kako su se tako brzo oporavili? Kako su ukrali karte?

Sad su svi gledali u Ejmi. Ceo aerodrom. Mrzi kad ljudi pilje u nju. To mrzi još više nego poniženja koja im nanose Kabre. Uvek su korak ispred njih, uvek za jedan trag bliži tajni Kahilovih. Ma koliko se Ejmi i Den trudili, Kabre su pametnije, brže, hladnokrvnije i – okrutnije. Sad se izdaju za Dena i Ejmi. Sad će naprečac uhvatiti nezaštićenu dadilju. Šta, uopšte, može da kaže na sve to? Pokušala je, otvorila je usta, ali bilo je suviše. Previše očiju. Osećala se kao da joj je neko onesposobio glasne žice. Ništa nije izašlo.

„Vaaa-ži, hvala ti, Ejmi“, kaza Den. „Ovaj, znaš, ortak – mislim, gospodine – ono dvoje... Kabre... To su u stvari jedan momak i jedna devojčica, znaš? Opljačkali su nas, znaš? *Comprendo?* Na kartama piše Kahil, a oni nisu Kahil – u stvari, faktički jesu, ali to je druga grana porodice, kao što su Janusi, mislim Lusijeni, a mi ne znamo šta smo, mislim, ne znamo koja smo grana, ali rođaci smo – kako god, svi smo mi u nešto umešani, u nekakvu bitku za testament naše babe, moglo bi se reći, ali to je duga priča i MORATE IH ZAUSTAVITI! HITNO!“

„Izvinite“, reče službenik, „ako nemate kart...“

Ejmi uhvati Dena za ruku. Ovo ih nikud neće odvesti. Moraju da nađu gđu Rinaldi – ili kontrolora koji ju je pozvao. Taj mora da je nadređen svima ovde. Možda još ima šanse. Možda mogu da zaustave avion pre poletanja.

Den i ona ponovo potrčaše iza ugla. Projurili su pored mesta gde su se sudarili s Kabrama i odmah potom izbiše u glavni hodnik. Poizdalje se video red prodavnica. Zdesna se nalazio boks sa zalihama, a na staklenim vratima je pisalo: SAMO ZA OVLAŠĆENE ZAPOSLENE.

S leve strane se okupila gomila radoznalaca, na vratima ženskog toaleta, odakle su aerodromski bolničari na nosilima iznosili neku ženu. Ka njima su sa svih strana trčali policajci da im pomognu.

Haos. Potpuni urnebes. Trčeći, Ejmi je napeto gledala oko sebe, nadajući se da će spaziti ono poznato lice.

Eno tamo.

Ejmi je privukao pažnju blesak svetloplave kose prebačene preko ramena. „Dene, gledaj!“

„O, sad *umeš* da govoriš“, kaza Den. „Šta je?“

Pogled na poznatu figuru bio je dovoljan da Ejmi drekne iz sveg glasa. „IRINA!“, izlete joj.

Nije bilo sumnje, to je Irina Spaski – ukočeno vojničko držanje, odsečni pokreti ramenima dok hoda. Irina je druga iz porodice Kahil koja traga za trideset devet tragova. Kao Ijan i Natali, i ona je nemilosrdna. A za razliku od Ijana i Natali, nju su obučavali špijunaži u KGB-u.

Irina se nije okrenula. Ničim nije pokazala da je čula Ejmi, osim što je ubrzala korak.

A onda je nestala u gomili kao da je nikad nije ni bilo.

„Zaustavite je!“ Den je jurnuo napred i zamalo naleteo na čoveka bolnog izraza lica, u invalidskim kolicima.

„Policija!“, dreknuo je čovek i podigao štap kao da će njime tresnuti Dena po glavi.

Den se brzo sagnu, a Ejmi ga povuče trudeći se da drži Irinu na oku. Probijali su se napred, gurajući laktoovima putnike oko sebe.

Kad su se obrela u prostoru s manje gužve, pri kraju terminala, Irine više nigde nije bilo. „Nestala je“, kaza Den.

„Ne... ne mogu da verujem“, odvrati Ejmi bez daha. „Radi s Ijanom i Natali. *Zajedno* su nas sprečili.“

„Jesi li sigurna da je ona?“, upita Den. „Mislim, kako je Irina uspela da se domogne one uniforme?“

Pre nego što je dovršio pitanje, odjeknuo je razglas i gomila se hitro razdvojila. Mala ambulatna kola su prolazila aerodromom, s uključenom sirenom.

Gomila je zažagorila, uglavnom na jezicima koje Ejmi nije razumela, ali primetila je jedan par s naočarima za sunce i s foto-aparatima, u užasnim havajskim košuljama, pa se bezlično osmehnula. „Vidi, Dene – Amerikanci“, reče. „Hajde da čujemo...“

Prišli su bliže sve dok nisu mogli da čuju delove razgovora. Razgovarali su o ženi na nosilima.

Den pogleda zbunjeno. „Pala je u ženskom toaletu?“

„Ne nego su je *napali*“, reče Ejmi. „Mora da je to kontrolorka, Dene! Irina ju je oborila i uzela joj uniformu.“

„Opa“, odvrati Den, kao da je to na njega ostavilo utisak.

Ejmi pogleda prema prozoru i ugleda mlaznjak kako rula unazad od kapije četiri.

Odlaze. Odvojili su se od tunela i rulaju ka pisti

Ejmi obuze panika. „Ne gledaj, odlaze!“

„Gde su vrata? Da trčimo za njima!“

„Kako da ne. Samo ti trči, Dene. A ja ću u međuvremenu pokušati da rezervišem kartu za sledeći let – kartu za *jednu* osobu, dok oni budu strugali tvoje ostatke iz motora koji će te usisati.“ I Ejmi ponovo potrča, nazad ka šalteru za rezervacije. „Ili ćeš možda sa mnom!“

A napolju su prozori mlaznjaka na letu 807 postajali mutne srebrno-crne rupe u daljini. Ejmi je znala da se iza jedne od njih nalazi Neli, u situaciji na kojoj joj ne bi pozavidelo nijedno ljudsko biće.

Sama s Kabrama.

Den je pošao za Ejmi pored gužve na punktu za bezbednosnu kontrolu, nazad do prijemnog šaltera. Red za karte bio je trostruko duži i oni zauzeše mesto na kraju.

Samo su se pogledali ćuteći. Ejmi je znala da Den misli tačno isto ono što i ona. Uzdahnula je, a pogled joj je polako odlutao ka pokretnoj traci za prtljag. „I Saladin je u avionu“, reče Den. „I naši mačevi.“

Ejmi se jedva obuzdavala da ne popusti i ne zaplače. Tu, nasred aerodroma. Sve je pošlo naopako. Svih proteklih sedam godina jesu niz baksuznih događaja, otkad su im roditelji poginuli u onom požaru. I kako sad da njih dvoje postignu ovo sami? Kabre imaju novac. Roditelji ih podržavaju. I još rade s Irinom. Holtovi su cela porodica. Džona Vizard ima tatu koji mu planira svaki trenutak u životu. Ejmi i Den protiv... porodica. Timova. Pokolenja. Nemaju nikakve šanse.

Samo da im je Grejs ispričala za ovo ranije, još dok su tata i mama bili živi. Da su sada živi! Dok je mislila na njih, Ejmi je bilo samo još teže. Sanjala ih je svake noći. Vidi njihova lica u svako doba – nasmejana, poverljiva, dobra. Može da oseti njihovo odobravanje ili neodobravanje, njihov ponos kad god nešto uradi kako treba. Pojave joj se u mislima i onda – *sviiiiššš!* I više ih nema. A ona ponovo preživljava taj gubitak.

„Ejmi?“, reče joj Den zbunjeno. I eto njih – *ponovo*. U očima njenog brata, Gospodina Smotanog. Zapravo ne baš njihovih lica, već *njih*. Gledali si napolje u nju, kao da su načas pozajmili Denove crte lica. Što niko normalan ne bi uradio.

U tom trenutku nepogrešivo je znala kakva treba da bude prava odluka.

„Ima jedan let u pet i deset“, reče gledajući u veliki monitor s redom letenja. „U pitanju je Nelina bezbednost. Moramo za njima.“

„Hej, suuuper – nema povlačenja, *nema predaje!*“, uskli-
knuo je Den. „A imaš li pojma kako ćemo da platimo?“

BIIP, BIIIP, BIIIIIP, BIIP!

Terminal je potresao alarm, prekidajući sve razgo-
vore. Dok je odjekivala kratka objava, najpre na itali-
janskom, pa na francuskom, pa na nemačkom, delovi
gomile sveta su se odvajali i kretali prema izlazu. A onda
konačno:

„*Dame i gospodo, molimo vas da pođete ka najbližem
izlazu, jer terminal mora biti evakuisan iz bezbednosnih
razloga...*“

Vazduh je zaparala vriska i ljudi jurnuše, padajući
jedni preko drugih. Ejmi potrča ka vratima i povuče
brata za sobom, slušajući uzvike oko sebe, od kojih su
neki bili na engleskom:

„Podmetnuta bomba...“

„Teroristi...“

„Anonimni telefonski poziv...“

Stigli su do vrata i progurali se kroz njih. Dan je
postao siv, a vijugavi prilazni putevi behu načičkani
vozilima s upaljenim farovima koja su dolazila. Putnici
su se nagurali na pločnik i vikali u mobilne telefone. Den
i Ejmi su se progurali kroz svetinu ka ivičnjaku, gde su
se ljudi penjali u autobus.

Vrata autobusa su im se zatvorila pred nosom, i vozilo
se, bučno izbacujući izduvne gasove, uključilo u zakrče-
ni saobraćaj. Den je potrčao za njim lupajući u staklo:
„Stanite! *Pasta!*“

„Pasta?“, zapanjeno ponovi Ejmi.

„Rečnik mi je ograničen!“, doviknu Den. „*Linguini! Mangia! Boun giorno! Guči!*“

Uto se pred njom, uz škripu kočnica, zaustavi crna limuzina, zamalo je udarivši.

„Guči. Znao sam da će to upaliti“, primeti Den.

Zatamnjeno staklo s vozačeve strane se spustilo i muškarac s naočarima za sunce i gustim brkovima mirno im rukom dade znak da uđu.

Ejmi je otvorila zadnja vrata i ušla povukavši brata za sobom.

„Hej!“, pomamno je viknuo drugi jedan putnik izvlačeći iz džepa svežanj novčanica i mašući njima vozaču kroz prozor kola. „*Soldi! Soldi!*“

Den zalupi vrata, a troje ljudi navališe na kola lupajući i vičući. Vozač je krenuo napred i uključio prozor, koji se podigao zamalo odsekavši ruku onom čoveku s novcem.

„Hvala, ortak“, reče Den vozaču. „Ili *gracias*, ili kako god već.“

„Idemo na drrrugi aerrrodrrrrom?“, odvrati ovaj s jakim naglaskom, koji nije zvučao kao italijanski.

„Postoji i drugi aerodrom?“, kaza Den.

„Za male letelice“, odgovori vozač.

„Ali...“, Ejmi je zamucala. „Nemamo nov...“

Den je munu u rebra.

„Moram da mu kažem istinu“, došapnula mu je.

Den je ponovo munu.